

Halsremmen rigtig fast paa Doctorens Hest, det kan den nemlig ikke taale, men stæiler saa i eet væk. Saa skal De see et Commercs, der skal blive. De kan jo høre i min Kaue, den er ogsaa langt smukkere.

„Jeg takker Dem, Herr Jespersen, saavel paa Doctorens, som paa mine egne Begne; hvad Doctoren angaaer, saa udsætter han sig ikke saa let for Drengestreger, og hvad mig selv angaaer, da er jeg jo nu advaaret.“ Med disse Ord reiste hun sig og vendte sig fra ham, der blussende af Bredde saae efter hende. Snart efter forlod han Stuen og tog Plads inde i Gjesteværelset, hvor han skulde sin Uergrelse i Punsch, idet han, som det hedder, trakterede rundt. Da Selskabet jublende og syngende henad Aften vendte hjem, var Herr Jespersen ikke med. Han havde faaet Forsald, hed det. Det havde han virkelig ogsaa; thi han laae inde i Bertens Seng og gav sig ynkeligt.

Da Kanetoget nærmede sig Byen, bleve Faller tændte, deres røde Lys hvædede sig vidt over den frodne Sneer, og fik den til at glimre lig Tusinder af Edelstene. Musikken, som var i den forreste store Slæde, spillede en lystig Melodi, og med et rungende Hurra kjørte de ind over Sønderbro, hvor de bleve hilset med en Salut af Kanonstøv.

„Det er mageløst! Gud, hvor jeg er lykkelig!“ udbød Alida, idet hun i sin Slæde greb Doctorens Haand, som hun nær havde kysset.

„Gud velsigne Dem for de Ord,“ svarede han bevæget, idet han førte hendes Haand til sine Læber.

Ved Hjemkomsten bleve de modtagne af Fru Dresdner i den varme, hyggelige Stue med en Kop Thee, hvorefter Paaskædningen begyndte. Fruen deelte sig imellem Alida og Doctoren, idet hun hjalp ham med hans Kalvekyds og Mandletter, paa det at de ikke skulde komme til at sidde alt for forfløent, som hun sagde. Doctoren var forresten vel tyve Gange færdig og traadte hvergang med høitidelige Skridt ind i Stuen, men steds havde han glemt Noget, og steds blev han ubarmhjertigt vist tilbage igjen af Fruen, der ikke lod den mindste Uorden passere. Endelig var det godt, og da han nu fik og færdig traadte ind, stod Alida, i sin hvide Kjole og grønne Spencer, glædende af Lyft og Glæde, for ham. Doctoren traadte et Skridt tilbage og blev staaende henrykt i Bestuelser af hende.

„Ved Gud!“ udbød han, som for sig selv. „Hun er sijn som en af Herrens Engle.“

„Ja, er jeg ikke,“ sagde hun, „og jeg veed ogsaa godt, hvem jeg har at talke derfor.“

„Det vide vi Alle, Zomfru Alida, Deres runde Ansigt, Deres røde Kinder, og Deres herlige Skikkelse ere jo Gaver af Gud.“

„Men det grønne Spencer og den hvide Kjole, de ere fra en af hans Apostle.“

„Jeg forstaaer Dem ikke,“ svarede Doctoren, idet han paatog sig sin siffigste Måne. „De veed, at jeg forstaaer ikke mig meget paa Damernes Dragt.“

„Nei, det var den store Mangde Tsi et Beviis for. Men den Regning vilde vi afgjøre en anden Gang. Nu haaber jeg, at Bognen snart vil komme. Man har allerede længe kjørt til Ballet.“

„Bognen!“ udbød Doctoren forfærdet. „Min Gud, jeg skulde dog vel aldrig have glemt at bestille den.“

„Jo! Det har De ganske bestemt, ellers var De jo ingen Isierlig Doctor!“ udbød hun leende. „Men det gjør Ingenting, saa gaae vi, og helst strax.“

„Det kunne I ogsaa godt,“ sagde Fruen, „men saa maa Du tage et Par Udsjoffer uden paa Skoene, og De med, Herr Doctor.“ Disse bleve nu hentede, og, isorte dette Beskyttelsesmiddel, vandrede de afsted, Alida mere hoppende end gaaende, medens Doctoren i stille Glæde sjokkede afsted paa Hofesjofferne.

Doctoren, som daglig kom i Klubbens Locale og steds var vant til at træde ind uden mange Omstændigheder, gjorde det samme i Aften, efter at have fulgt sin Dame til Ustrædelssværelset. Man stod netop opstillet til den første Dands, da han aabnede Døren og let og munter stred over Gulvet for ved den modsatte Dør at vente paa sin Dame. En stormende Latter modtog og ledfagede ham; men han brød sig om Intet, og da idetsamme Alida traadte ind, bød han hende Armen og stillede sig op i Rækken.

„Du har glemt Dine Sko, Them,“ raabte Procurator Steen over til ham, da der blev en lille Standsning i Lyftigheden.

Doctoren saae forstrækket ned til sine Fødder, og opbagede nu først, at han havde store, hvide Udsjoffer paa.

„Skulde det være muligt,“ sagde han forundret til Alida, „skulde jeg virkelig være gaaet herhen paa de bare Søffer? Det synes utroligt.“ Alida brød ud i en ustandselig Latter og kunde ikke svare ham.

„Ja, er jeg kommen paa Val uden Skoe,“ raabte han lystigt, „saa vil jeg for Gud ogsaa dands den første Dands paa Søfferne.“ Dermed begyndte han, under en uendelig Jubel, at svinge sin Dame i en Wienervals.

Doctoren var hele Natten, til Alles Forundring, den første Dandsfer. Han var utrættelig, og med et Ansigt, der skinnede af Glæde, holdt han ud til sidste Mand. Først da Dagen gryede, fulgte han Alida hjem; men denne Gang rigtignok i en Vogn, som Herr Steen havde sørget for.

Det varede længe inden Alida faldt isjvn. Musikken brusede for hendes Øren, og mange Billeber, i hvilke dog Doctoren var Hovedpersonen, vandrede forbi hendes Blik. Men da Die Luksie først indfandt sig, da Tankerne begyndte

at afbrydes af længere og længere Mellemrum og tilsidst forsvandt i Drømmenes Verden, da vedblev hun at sove, indtil Solen havde forladt vor Verdensdeel og begyndte at skinne for de røde Indianere.

Herr Jespersen havde altsaa ikke været med til Ballet. Han var jo bleven syg af Kromandens Medicin; men da han kom hjem om Morgenen, var han rask nok, om end ikke i det bedste Humør. Dette beviste en Conference, han havde havt med sin Fader, og som bevægede denne til, med et alvorligt Ansigt at aflægge Fru Dresdner et Besøg om Formiddagen. Ved denne Leilighed erklærede han hende, at hun og Alida indtil den næste Aften skulde give et bestemt Svar paa hans Frieri for Sønnen; for det Tilfælde, at dette skulde blive afslaaende, hvilket han syntes at nære en lille Anelse om, forstikkede han hende med stærk Stemme, at han ikke alene med den største Strengbed vilde indkræve sit Tilgodehavende, men ogsaa ubønhørlig kaste dem begge paa Porten, da det sidste Halvaars Leie ikke var betalt. Hun kunde nu gjøre, hvad hun vilde. Hun havde hans sidste Ord; men hun skulde erindre, at han var Mand for at holde, hvad han havde lovet.

Fru Dresdners Fortvivlelse og Angst var frygtelig. Grædende tilbragte hun hele Dagen, og da Alida munter og forfrisket efter den lange Søvn traadte ind i Stuen, maatte hun foregive Hovedpine og gaae til sengs, for at den unge Pige ikke skulde mærke Noget; thi ikke for Alt i Verden vilde hun gjøre hende bekendt med Herr Jespersens Forslag, af Frygt for, at hun af sit gode Hjerte skulde lade sig forlede til en Handling, der vilde berøve hende hendes Lys Glæde og Lykke.

Samme Aften kom Procurator Steen op til Doctoren, som han traf isjerd med at gaae ind til Damerne.

„Hør!“ sagde han hastigt, „hvad er der i veien med Fru Dresdner? Hvorledes staaer det sig her i Huset?“

„Jeg haaber godt,“ svarede Doctoren, „idetmindste har jeg intet Slemt erfaret.“

„Du veed Intet! og hele Byen er fuld deraf. Jeg har da aldrig kendt Magen. Veed Du ikke, at Jespersen har opsagt hende Leiligheden, og at hun skal flytte imorgen, samt at han vil stævne hende for et Beløb af 500 Daler. Altsammen fordi Alida ikke vil have Sønnen.“

„Du store Gud!“ raabte Doctoren, „men hvorfor betaler hun ikke? Han kan da ikke saadan over Hals og Hoved jage hende ud, naar Leien er betalt. Det forstaaer jeg ved Gud ikke. Hun har jo dog Noget?“

„Ikke det Mindste!“ udbød Steen. „Men Du er gal, som ikke veed, hvad der er bekendt for hver Mand. Hun liber Nød, min kjære Ven! og har ofte knap det tørre Brød; men hvem kan forlange, at Du skal see det, Du, som ikke kan see Skoven for bare Trær.“

„Saa er Du ogsaa en utilforladelig og utro Ven!“ raabte Doctoren forbitret. „Hvorfor har Du ikke sagt mig det? Hvorfor har Du ladet mig gaae her, som et ondsfabelt, pengegjerrigt Menneske? Den dumme, røde Dreng der nede i Boutikken, han skulde hun have? Nei, for skal jeg forgive ham og hele Verden. Der,“ vedblev han ude af sig selv, „der, tag Regien og saml saa alle de Papirer, som Du har gjemt i min Skuffe, betal dermed den gamle Tæde fuldt ud, og lad ikke en Skilling blive til Rest. Er der ikke nok, saa læg Resten til. Mig er det ligesjært, hvor det kommer fra; men betales skal han. Du milde Gud og Fader kjær! Den røde Dreng!“

„Der er nok til at betale hele Huset med,“ sagde Procuratoren smilende, idet han aabnede Skuffen. Doctoren hørte ham imidlertid ikke. Han var allerede ude af Døren og ovre i Stuen.

„Hvor er Deres Bedstemoder, Zomfru Alida?“ spurgte han hastigt.

„Hun er ikke rigtig rask og er gaaet til sengs.“

„Ja, jeg kjender Sygdommen; men jeg maa tale med hende. Gaa ind, kjære Zomfru, og siig hende, at hun absolut maa modtage mig.“

Alida, som af Doctorens Hastværk og Overindsaaer, at noget Vigtigt maatte være paa færde, forsøiede sig strax ind til sin Bedstemoder, hvorfra hun et Dieblit efter kom tilbage, idet hun med Haanden betydede Doctoren, at han kunde gaae ind.

„Ikke et Ord, Fru Dresdner!“ sagde denne til Fruen, som sad opreist i Sengen. „Ikke et Ord! Jeg kjender hele Historien. Jeg veed, hvad Skuffen er slagen; men hvad er det for en Opførsel? Og hvad skal det betyde, at jeg maa høre dette fra Byen og ikke fra Dem selv. Troer De, at jeg er et Umenneffe, en følesløs Klods? Naa, min kjære Fru,“ vedblev han, da han saae hendes Tæarer. „Grød nu ikke mere. Det er Altsammen afgjort. Procuratoren har været nede at betale den flemme Mand hans Tilgodehavende, den Ting er nu i Orden. Var nu ikke vred paa mig, fordi jeg har gaaet her og døjet om og ikke seet, hvad der maatte være klart og tydeligt for den dumme Øre.“

„Min kjære, kjære Them!“ udbød Fruen, idet hun med begge Hænder greb ham om Hovedet og kysede ham paa Panden.

„See saa,“ sagde Doctoren, idet han reiste sig for at gaae. „Nu er den Sorg sluttet.“

„Hvad feiler Bedstemoder?“ spurgte Alida, da han atter traadte ind i Stuen.

„Hun havde glemt at frænge Uldstrømperne af Fødderne, lille Zomfru, og deraf fik hun Hovedpine; men nu er det slett og Alting godt. — Jeg reiser i dette Dieblit op til Salling, Thy eller Bendshøvel, hvor det nu er. Jeg er bleven kaldet

derhen til en gammel Herremand, der nok ligger paa sit Yberste. En Døende skal man ikke lade vente, og derfor vil jeg strax afsted, ihvorvel det netop nu er mig haardt imod. Skulde her passere Noget, medens jeg er borte, saa henvend Dem bare til Steen, han har paataget sig at besørge Deres Bedstemoders Affairer. Glem det nu ikke, jeg veed, De er slem dertil.“

Med disse Ord var han ude af Døren, og sad snart efter i den gamle Carosse, der var sendt efter ham.

Den gamle Herremand paa Brothgaard laa paa det Sidste, og Herr Them saae strax ved sin Indtrædelse i Sygestuen, at Døden her vilde trodse alle hans Urter og Medicamenter. Han satte sig imidlertid ved den Syges Seng, traf sit Uhr op af Konnen og gav sig til at beregne Palsens Slag.

„Siig mig,“ spurgte Herremanden med mat Stemme, „hvor har De faaet dette Uhr fra?“

„Urbret! — Ja, det har jeg kjøbt af en Herr Jespersen,“ svarede Doctoren forvirret, idet han nu husede paa, at han havde glemt at give det til Alida.

„Jeg kjender Ingen af dette Navn,“ sagde den Syge; „men see efter paa den lille Guldblade, om de ikke kan finde et Navn.“

Herr Them holdt det nu imod Lyset og læste endelig med Anstrengelse Navnet „Dresdner“.

„Dresdner!“ udbød Herremanden. „Dresdner! Hvor er den Familie? Og hvor skal jeg saae Noget at høre om den?“

„Jeg boer i Horsens hos en Fru af dette Navn og dersom hun hører til den Familie, som De omtaler, saa vil jeg gjerne give Dem de Oplysninger, jeg formaar.“ Han fortalte nu Alt hvad han vidste, haade om hendes Familieforhold, hendes Fattigdom og om den haarde Kamp, hun nu saa længe havde siddet.

„Det har sin Rigtighed,“ sagde den Syge, da Doctoren havde endt, „og jeg takker min Gud, som sendte Dem til mig paa mit Dødsleie. Jeg har begaaet en stor Uret i mit Liv, men maaskee skal det forundes mig at gjøre den god igjen, forinden jeg mødes med min afsøde Ven. Historien er lang, men jeg vil fortælle Dem den med et Par Ord; thi min Tid er formodentlig knap, og Budet, der skal afhente mig, venter nok utaalmobig mit Komme. Dresdner og jeg vare Ungdomsvener og eiede hver en stor Gaard. Engang kom jeg imidlertid i Forlegenhed for et betydeligt Beløb, men uden at have søgt ham eller bedt ham derom, kom Dresdner til mig og tilbød at gaae i Caution for mig. At jeg modtog det med Glæde, behøver jeg neppe at siige Dem; thi jeg stod paa Rippet til at gaae tilgrunde. Jeg var hjulpen; men min Ven havde skrædet længere, end han formaade, og et Par Aar efter gif han fra Arv og Gjæld, da Summen skulde betales. Jeg kunde have reddet ham; men saa havde jeg været ødelagt, og — hvad skal man siige — man er sig selv nærmest, og lader det ofte nok komme an paa en større eller mindre Uret, naar det gjælder at redde sig. Saaledes tænker man idetmindste, naar Livet flyder rask igjennem Aarerne, ihvorvel det viser sig anderledes, naar Døden har banket paa Døren. Nu vel! Jeg er rig og vil, saavidt jeg formaar, gjøre Uretten god igjen. Hvad jeg har, skal være hendes. Paa Deres Ansigt seer jeg, at det snart er forbi med mig, kald mig derfor paa Præsten og Herredsfogden, at jeg kan saae min sidste Viltie nedskrevet. Selv skal De have Tak, fordi De reiste den lange Vej; frelse De end ikke mit Legeme, saa frelse De dog min Sjæl. Gud velsigne Dem og frelse Dem fra det Onde!“

Doctoren skundte sig at ubrette, hvad Herremanden havde paalaagt ham. Derefter besøgte han de Syge i Sengen, som ved Nygiet om hans Ankomst havde kaldt ham, og først 8 Dage efter vendte han hjem til Horsens og til hende, der idelig stod for hans Sjæl.

Da han traadte ind i Huset, var Jespersen den Første, der smilende og bukkende traadte ham imøde, idet han fortalte ham, at Fruen nu var bleven umaadelig rig. Doctoren hørte imidlertid ikke paa ham; men stormede op af Trappen og ind i Stuen til Damerne. Alida seer hastigt op og var nær sturtet Doctoren om Halsen; men hvad hun ikke gjorde, det gjorde Fruen, idet hun fortalte ham, at hun allerede havde havt Brev fra Herredsfogden, hvori han havde meddeelt hende Alt.

„Jeg takker min Gud!“ udbød Doctoren, „at han forundte mig ved min Glemsomhed at bidrage til Deres Lykke. Men nu ere De jo rige Folk,“ vedblev han sagtmødt, „og ville vel sagtens ikke mere have Røgerende.“

„Vi ville leve i Fred og Glæde,“ sagde Fruen, idet hun hjertligt greb Doctorens Haand, „og holde paa den, der holdt paa os i Nødens Time. Og have mine gamle Time seet rigtigt, saa har Alida heller ikke Noget imod at sive Huset for Dem og være Deres Ledfagerinde paa Deres ofte besværlige Vej.“

„Er det sandt!“ udbød Doctoren, idet han sprang op og nærmede sig hende.

„Hvorfor ikke,“ svarede hun sagte, gripende begge hans Hænder. „Jeg indvilliger i Alt, naar De kun vil love mig aldrig at glemme, at jeg elsker Dem højere end Alt, ja næsten mere end min gamle Bedstemoder.“ Med disse Ord slap hun Doctorens Hænder og slyngede sine Arme om Fruens Hals.

Det er nu saa grumme længe siden, at denne lille Historie passerede; Fru Dresdner var endnu nogle Aar Vidne til sine Berns Lykke, og hun havde vugget en lille Sønnes-Datter-Søn i sine Arme, forinden hun gif ind til Herrens evige Rige.